

DE NICHTJES

Aurora Venturini

De nichtjes

Uit het Spaans vertaald door Lisa Thunnissen

Uitgeverij Podium
Amsterdam

Op 4 december 2007 kende een jury bestaande uit Juan Ignacio Boido, Juan Forn, Rodrigo Fresán, Alan Pauls, Sandra Russo, Guillermo Saccomanno en Juan Sasturain de Premio Nueva Novela van de krant *Página/12* en Banco Provincia toe aan *Las primas*, dat werd ingezonden onder het pseudoniem 'Beatriz Portinari'.

Inhoud

Voorwoord door Mariana Enriquez 9

EERSTE DEEL

De misdeelde jeugd	19
Betina heeft een geestesziekte	22
Instellingen voor Buitengewoon Onderwijs	24
De ontwikkeling	26
De expositie op de Kunstacademie	30
Het diploma	32
Het etentje	34
Tante Nené	37
Hoe mijn tante Nené was	41
Tante Ingrazia	47
Tante Nené en mijn nichtje Carina	50
Petra	54
Huiselijke warmte	56
Huisvlijt	61

TWEEDE DEEL

De buurman	77
Het raadsel van de felasio	85
Petra's besluit	89

Toen de expositie plaatsvond 93
Toen Petra haar belofte nakwam 97
De wanhoop van de vrouw van de buurman
die de wijk opschrikte 100

DERDE DEEL

Inwijding van de grill 115
Betina's verjaardag 123
De gasten van meneer José Camaleón 128
De toast 134
Betina heeft een nieuwe stoel nodig 141
Gesprek met Petra tijdens het ontbijt 148
Twijfel 152
Tweede toast 160
Bij de burgerlijke stand 165
Betina's langverwachte moment 170
Winterkleur 175
Het begin van een misschien wel langdurige
vriendschap 182
Petra hakt de knoop door 189
Cacho Carmelo (Cachito) Spichafoco's
vooroordelen 204

EERSTE DEEL

De misdeelde jeugd

Mijn moeder was een juf met een aanwijsstok en een witte stofjas en ze was heel streng maar gaf goed les op een school in een buitenwijk die werd bezocht door niet al te begaafde kinderen uit de middenklasse en lager. De beste was Rubén Fiorlandi, de zoon van de kruidenier. Mijn moeder gebruikte haar stok op de hoofden van leerlingen die de clown uithingen en zette ze in de hoek met ezelsoren gemaakt van rood karton. Kwajongens hadden bijna nooit een terugval. Mijn moeder vond dat wie niet horen wil moet voelen. In de derde klas noemden ze haar juffrouw maar ze was getrouwd met mijn vader die haar in de steek had gelaten en nooit meer terug naar huis was gekomen om te voldoen aan zijn verplichtingen als pater familias. Zij vervulde haar onderwijstaken 's ochtends en kwam om twee uur thuis. Het eten stond al klaar want Rufina, het donkere meisje dat deugdelijk als huishoudster optrad, kon koken. Ik was het beu om elke dag stoofpot te eten. In de achtertuin kakelde een kippenhok dat ons van eten voorzag en in het moestuintje ontkiemden wonderbaarlijk gouden pompoenen, neergestorte zonnen van hemelse hoogten op de aarde geploft groeiden naast

viooltjes en armetierige rozenstruiken waar niemand zich om bekommerde en die onvermoeibaar welriekende vleugjes verspreidden in die ellendige zwijnenstal.

Ik heb nooit bekend dat ik pas leerde de tijd van een wijzerplaat af te lezen toen ik twintig was. Die bekentenis gaat gepaard met schaamte en verbazing. Schaamte en verbazing vanwege wat u later over me te weten zult komen en er schieten me allerlei vragen door het hoofd. Door mijn hoofd schiet vooral de vraag: hoe laat is het? Eerlijk is eerlijk, ik wist niet hoe laat het was en was net zo bang voor klokken als voor het geluid van de rolstoel van mijn zus.

Zij die nog debieler was dan ik kon wél wijzerplaten van klokken aflezen ook al kon ze geen boeken ontcijferen. We waren niet gewoon om maar niet te zeggen dat we niet normaal waren.

Broem... broem... broem... mompelde Betina, mijn zus die met haar erbarmelijke zelf door ons tuintje en over de tegelterrassen reed. Dat gebroem verzoop meestal in het kwijl van die kwijlende kwibus. Arme Betina. Een fout van de natuur. Arme ik, ook een fout en bovenal arme moeder die vergetelheid en monsters meetorste.

Maar alles gaat voorbij in deze weerzinwekkende wereld. Daarom is het niet logisch om al te overstuur te raken van iets of iemand.

Soms denk ik dat we een droom zijn of een nachtmerrie die dag na dag uitkomt en op een gegeven moment zal

verdwijnen, niet meer op het scherm van onze ziel zal
verschijnen om ons te kwellen.

Betina heeft een geestesziekte

Dat was de diagnose van een psychologe. Ik weet niet of ik het goed opschrijf. Mijn zus had een kronkel in haar ruggengraat en als ze zat was ze van achteren net een gebocheld beestje met korte beentjes en ongelooflijke armen. De oude vrouw die onze sokken kwam stoppen meende dat iemand mama iets had aangedaan tijdens haar zwangerschappen, iets afgrijselijks tijdens die van Betina.

Ik vroeg aan de psychologe, een juffrouw met een snor en doorlopende wenkbrauwen, wat geestes was.

Zij antwoordde dat het iets met de ziel te maken had, maar dat ik het pas zou begrijpen als ik later groot was. Maar ik had uitgevogeld dat de ziel leek op een wit laken dat in ons lichaam zat en als er vlekken op kwamen werden mensen zwakzinnig, heel erg zoals Betina of een beetje zoals ik.

Toen Betina broembroemend rondjes om de tafel reed zag ik op een gegeven moment een staartje achter haar aan slepen dat uit het gat tussen de rugleuning en de zitting van haar rolstoel stak en ik zei bij mezelf dat moet haar ziel zijn die uit haar lekt.

Weer polste ik de psychologe dit keer of er een verband was tussen de ziel en het leven en zij zei van wel en ook dat mensen zonder ziel stierven en dat hun ziel naar de hemel ging als iemand braaf was geweest of naar de hel als diegene stout was geweest.

Broem... broem... broem... en maar slepen met die ziel die ik elke dag langer zag worden en grijze vlekken zag krijgen en ik concludeerde dat hij er binnenkort af zou vallen en dat Betina dood zou gaan. Maar dat kon me niet schelen want ik walgde van haar.

Wanneer het etenstijd was moest ik mijn zusje voeren en dan mikte ik expres op het verkeerde gat en stak de lepel in haar oog, in haar oor, in haar neus voor ik bij haar muil uitkwam. Ah... ah... ah... kreunde de misera-bele smeerpipj.

Ik pakte haar bij haar haren en duwde haar gezicht in haar bord en dan hield ze op. Alsof ik iets kon doen aan de fouten van mijn ouders. Ik smeedde plannen om op haar zielenstaart te trappen. Het verhaal over de hel hield me tegen.

Ik las de catechismus voor de communie en 'gij zult niet doden' stond op mijn netvlies gebrand. Maar vandaag een tikje, morgen nog een en de staart die niemand anders zag bleef groeien. Alleen ik zag hem en ik werd er vrolijk van.